

Obiski gospe Ivice.

Spisal Ivo Daniš.

Bilo je lepo popoldne meseca velikega travna.

Mama je sedela v sobi in čitala iz debele nabožne knjige, ata pa je dremal in pri tem precej glasno smrčal.

Zunaj na veži pa je bila njuna edinka Mimica, dekletce drobnega obrazka, modrih oči in temnorjavih las. Izpolnila je bila baš šesto leto svojega lepega, brezskrbnega življenja.

Pri nji je bila tudi Ivica, deklica enake starosti, vendar dosti bolj polnega životka, rdečih lic, temnih oči in črnih las. Z Mimico sta si bili sosedi, in Ivica je prišla k nji v vas, da se skupaj poigrata.

»Kaj se hočeva igrati?« je vprašala Mimica.

In Ivica se je zamislila. Črez nekaj časa izpregovori:

»Ah, veš kaj? — Mnogokrat sem videla, ko je prišla k naši mami kakšna gospa v posete, kako ji je mama kazala novo opravo, novo obleko, novo perilo . . . Veš, jaz bom gospa Mimi, ti pa boš gospa Ivica, pa prideš k meni v posete! . . . Poprej morava pa še vse pripraviti . . . To-le bo jedilnica, to-le spalnica, tu naj bo omara za obleko, tukaj za perilo, na tem-le stolcu naj sedi najina punčka . . .« In Mimica je hitela in se pripravljala na obisk gospe Ivice.

In ko je bilo vse končano, takrat je odšla Ivica z veže na hodnik. Bila je za minuto na hodniku, potem pa je pozvonila.

In Mimica je hitela odpirat vrata in delala vse kakor je videla mamo.

»Ah, ali ste vendar prišli, gospa Ivica? Drago mi je, gospa Ivica, ker ste prišli! Toliko vam imam povedati! — Ah, to je novo, in to je novo . . .«

Gospa Ivica pa se je zahvaljevala in ji stiskala ročico:

»Vedno sem nameravala priti, a šele danes mi je bilo mogoče.«

In gospa Mimi je odvedla gospo Ivico v jedilnico.

Gospa Ivica se je jako čudila krasoti jedilnice gospe Mimi.

Mimi je odprla omaro za obleko in kazala gospé Ivici svoje dragocenosti.

»To je nedeljska obleka moje punčke; kupila sem jo, ko sem potovala na Dunaj. Gospa Ivica, vi ne veste, kako krasno je na Dunaju! Tam so tako široke trate, in tako čudo lepe rože cveto po tistih tratah! . . . In glavice tistih rož so bonbončki, sami lepi, pisani bonbončki! In vse polno takih-le punčk — kakor je ta moja kodrolaska — spi sredi tistih rož, katerih glavice so bonbončki, sami sladki bonbončki! . . . Tiste punčke znajo zapirati oči, znajo zaspati, znajo klicati: »Mama — papa!« — in zajokati znajo, da se mi je kar milo storilo . . . Ah, kako lepo je na Dunaju!«

In gospa Ivica je poslušala vsa presenečena, pa je rekla, da mora že sedaj oditi, zakaj doma jo vsi jako težko pričakujejo . . .

Mimi jo je spremila do vrat na hodniku, in tam sta se poslovili.

A za minuto je zopet zapel zvonec, in gospa Mimi je hitela odpirat.

»Ah, gospa Ivica, kaka čast zame, da ste zopet prišli! Toliko let je že preteklo, kar vas ni bilo . . .«

In Mimi ji je stiskala ročico, in Ivica se je smehljala:

»Pri nas je bilo tako žalostno! Moja punčka je umrla; padla je namreč z mize na tla, in takoj je bilo po nji. Pomislite, prosim! Zlomila si je nogo, roko, glavica ji je počila . . . Ah, meni je tako hudo! . . .«

In Ivici so stopile solze v oči.

»O, potolažite se, potolažite! Saj boste dobili drugo!«

Mimi se je držala sila resno, sedla na svoj stolec in z roko podprla glavo.

»Pa bi se dalo morda vendar še kaj pomagati. — Ali niste pozvali zdravnika?«

»Sem. Ali moja punčka si je razbila glavo . . .«

In Mimi se je zamislila, potem je dejala:

»No, seveda! — Potem ni nobene pomoči več!«

Potlej pa je pričela Ivica pripovedovati o pogrebu, o krsti, o jamici tam na koncu vrta pod košatim rožnim grmom. In pravila je, da je posadila na njen grob rožic, lepih, dehtečih rožic, in da so vse prirasle iz tal in zacvele in zadehtele . . .

Takrat pa je prišla iz sobe mama, in deklici sta končali prelepo igro in se poslovili.

